

на вашия животъ съ Божествения. Сега, азъ забѣлѣзвамъ, че въ този говоръ има, може-би, нѣщо смѣтно за вашия умъ. Знаете ли защо? Като прѣминавамъ отъ този свѣтъ да ви обясня нѣщата на онзи свѣтъ, има една междина. Ако ви разправя за музиката, ще кажа, че човѣкъ може да схване съ своето ухо въ една секунда най-много отъ 32 до 46 хиляди трептения на звуковитѣ вълни. Когато дойдемъ до свѣтлината, тя се появява веднага като червенъ лжчъ, който се произвежда въ нашето око отъ 428 билиона трептения въ една секунда. Като се качваме нагорѣ по тази лѣствица, между червениятъ и виолетовиятъ лжчи има 739 билиона трептения въ секундата. Рѣчта ни може да бжде само тогава логична, когато се ограничимъ въ тѣсния кржгъ на нѣщата, които можемъ да схванемъ, сир., които можемъ да опитаме и разберемъ. Щомъ минаваме рѣзко отъ звука къмъ свѣтлината, не всѣкога можемъ да бждемъ логични, защото между звука и свѣтлината има извѣстни трептения, които не сме взели прѣдъ видъ. Минаваме отъ звука къмъ свѣтлината, но сме пропуснали извѣстни области, за които нѣмаме понятие. Тръгваме за онзи свѣтъ отъ 32 хиляди трептения и дохождаме до 46 хиляди трептения въ секундата — до свѣта достъпенъ за нашето ухо, и казваме: „Знаемъ до тукъ“; но, като продължимъ отъ тукъ нататъкъ, ние сме въ тъмнота и казваме: „Това не познаваме“. Като дойдемъ до червениятъ лжчи, казваме: „Слава Богу, изминахме тази пустиня“. А тази пустиня обема едно невъобразимо грамадно пространство между двѣ граници отъ 46 хиляди и 428 билиона трептения въ секундата. Всички онѣзи нѣща, които хората не